

Hasret Buğusu

– Nehir Derya · 27 Ağustos 2017

Gözlerimdeki hüznün yokluğunun sancısı,
Hani gel desen bana !
Ruhumu teslim edip koşarım,
Görüntüsü karalanmış sesine doğru.
İhtimali dahi kalmayan bir gerçeğin içinde unuttum,
Geleceğimin en neşeli günlerini.

Ellerinin şevkatini hissetmeyeli,
Bakışlarının merhametine sığınmayalı,
Sözlerinin tesirinde besmele çekmeyeli,
Adımlarının eşliğinde ilerlemeyeli,
ve
Gülüşünün sıcaklığında demlenmeyeli,
Hayli zaman oldu.
Ne hayallerim vardı,
Senin dizlerinin dibinde dillendirdiğim,
Bizi kıskacına alan bu riyakar hayata,
Beraber kafa tutacaktık,
Bize hiç uğramayan baharları,
Bir gün beraber kucaklayacaktık,

Ancak,
Talihsizlik şimdi tarifsizliğe karıştı.
Bir güneş gibi aydınlattığın çehrem geceye boyandı,
Bir elmas gibi işlediğin yüreğimin ışığı karanlığa saklandı.
Şimdi güneşsiz ve ışıksız kaldım.

Sessiz bir ovanın kurak toprağında
Sen gün sayıp,
İssiz bir ormanın ürkütücü manzarasında ne yazık ki,
Çocukluğum kayıp,
Ve Sen,
Öksüz bir çocuğun gözünde ki yerini alıp,
Tek yönlü bir gidişle,
Düşlerimi araf yetimhanesine terkettin !

Dört yanı acıyla sıvanmış pencere,
O pencere ki hasretin buğusunun barınağı,
Bu cendere ki ömrümün suhuletinin karanlığı oldu Annem ...

Nehir Derya Gökkaya/ S'O'N'suz HAZİRAN